

© ros ribas

celebració

de **Harold Pinter**

direcció **Lluís Pasqual**

Teatre de Salt del 9 al 12 de desembre de 2010

Teatre Lliure: Gràcia - del 13 de gener al 27 de febrer de 2011

Celebració

de **Harold Pinter**

direcció **Lluís Pasqual**

intèrprets

Jordi Bosch Marc / **Roger Coma** Javier / **Eduard Farelo** Albert / **Míriam Iscla** Marta /
Marta Marco Júlia / **Àngels Moll** Sònia / **Boris Ruiz** cambrer / **Pep Sais** Ricard /
Clara Segura Suki

traducció de l'anglès **Martí Sales** / escenografia **Paco Azorín** / vestuari **Isidre Prunés**
/ caracterització **Mariona Trias** i **Lluís Soriano** / il·luminació **Lluís Pasqual** i **Carlos**
Lucena / so **Roc Mateu**

ajudant de direcció **Juan Carlos Martel** / assistent de direcció **Pere Francesch** /
ajudant d'escenografia **Jordi Soler** / ajudant de vestuari **Elena S. Ramos** /
coordinador tècnic **Roc Mateu** / producció executiva **Nati Sarrià** / ajudant de producció
Sergi Gómez / director de producció **Josep Domènech**

confecció de vestuari **Goretti Puente**

construcció d'escenografia **Arts-cènics**

i els equips del **Teatre Lliure**

coproducció **Teatre Lliure** i **EL CANAL-Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona**

espectacle en català

durada **1h. sense pausa**

espectacle recomanat pel **Servei Educatiu del Teatre Lliure**

col·loqui: **06/02/2011**

Horaris de dimecres a divendres a les 20:30h.

dissabte a les 18h. i a les 22h.

diumenge a les 18h.

Preus 25€ (dimecres, dia de l'espectador: 16€)

És potser revelador d'alguna cosa que molts poetes que han construït la seva obra amb una mirada dramàtica i fins i tot tràgica sobre el ser humà, al final de la seva vida i generalment en la seva darrera obra, facin un giravolt de cent vuitanta graus i acabin escrivint una comèdia. En un acte més d'intel·ligència, i moltes vegades després de passar una vida sencera amb l'angoixa de voler saber i intentar explicar el que és inexplicable, acaben somrient, indicant-nos que vistos amb la distància que dóna el coneixement i el temps, només som personatges d'una comèdia lleugera i també acida que es diu vida.

Celebració és la darrera obra de Pinter: una comèdia embogida d'una aparent simplicitat i que posa els seus intèrprets a la corda fluixa, perquè és tan concreta com ho pot ser un sopar en un restaurant de luxe al costat del Covent Garden o del Palau de la Música i al mateix temps tan abstracta i absurda que moltes de les rèpliques i les situacions, essent més "pinterianes" que mai, s'enganxen al vol poètic de Samuel Beckett, un dels seus millors amics. Com el propi Beckett, el Harold Pinter de *Celebració*, sense deixar de ser profundament anglès, deixa de ser-ho i es desborda més enllà de la pròpia geografia literària. Les seves situacions se'ns fan molt conegudes, i els seus personatges es passegen per llocs molt propers, Catalunya per exemple.

Lluís Pasqual

Segurament, entre els clàssics més representats durant el segle XXI, d'Èsquil a Beckett, passant per Shakespeare o Txèkhov, l'últim gran nom que li queda a Lluís Pasqual per portar a escena és Harold Pinter. I ho farà a Temporada Alta, en coproducció amb el Teatre Lliure, la casa on va néixer com a director a mitjans dels anys 70 i que el tornarà a acollir com a director artístic a partir de l'estiu que ve.

Celebració, estrenada pel mateix Pinter l'any 2000, és l'última obra del premi Nobel de literatura 2005 i porta un títol que s'acosta molt a l'ambient que es va generar al patronat de la Fundació del Teatre Lliure arran de l'elecció de Pasqual, l'abril passat. Ell, no cal dir-ho, estava força content que la seva 'casa' a Barcelona li demanés gairebé de genollons que substituís Àlex Rigola. D'aquí que no creiem que sigui cap casualitat l'elecció d'aquest Pinter: en primer lloc, perquè confirma la seva voluntat de mantenir la línia contemporània, fresca i actual que ha marcat amb èxit l'encara vigent equip directiu del teatre; i en segon terme, perquè vol que el seu retorn sigui vist alhora com una festa i com una prova que mantindrà la crítica constant al sistema, clau en el moment d'assumir el text original, situat en un restaurant del londinenc Covent Garden on acaben sopant els aficionats al teatre.

Pasqual sempre ha estat un amant de les formes, de la intertextualitat. Va inaugurar el Lliure el 1976, per exemple, amb una peça seva, *Camí de nit*, en una època en què se sortia de la foscor més absoluta. El 1999, quan a Gràcia es barallaven per obrir la seu de Montjuïc, va portar a escena *Tot esperant Godot*, de Beckett, on dos clowns passen l'estona devora un arbre amb la secreta esperança que el tal Godot aparegui (sense èxit). I quan se'n va anar del teatre, el 2000, va muntar *L'hort dels cirerers*, de Txèkhov, peça sobre la desesperança, sobre els canvis de cicle que porta inevitablement la història. En tots aquests anys només hi ha tornat un cop per dirigir *Mòbil*, de Sergi Belbel, potser un dels seus fracassos més grans. I ara reapareix amb una crítica àcida al món que envolta el teatre i a la societat occidental en general, capaç de cometre excessos i continuar mirant cap a una altra banda.

Els personatges de *Celebració* assumeixen els excessos, els coneixen, però no saben ni amagar-los en la vida personal. I Pasqual, amb 40 anys de carrera al darrere, un estil pulcre, net, sap llançar els dards més enverinats amb aquell somriure d'*enfant terrible* que encara conserva. Ha estat l'home més desitjat, el fill pròdig, que ja el 1983 se'n va anar a Madrid per dirigir el Centro Dramático Nacional, que el 1990 agafava de nou la maleta per posar-se al capdavant del Théâtre de l'Odéon de París i, mentrestant, assumia la Biennal de Venècia (1995-1996), per després tornar i enemistar-se amb l'aparell socialista de

l'Ajuntament de Barcelona que li va tombar el projecte de la Ciutat del Teatre (1997-1999).

Amb la mort de Josep Montanyès, el 2003, el Lliure havia d'entomar l'última de les seves grans crisis, i el patronat decidia girar pàgina i posar un director de 33 anys, Rigola, al capdavant del *sancta sanctorum* del teatre català. Pasqual volava lluny (França, Itàlia, Argentina...), es reinventava plenament dirigint òpera i fa uns mesos semblava l'home que havia d'encapçalar el Piccolo de Milà. La trucada del Lliure va canviar els plans de molts. I els seus, segurament. Però no podia dir que no. Per això torna amb aquest *Celebració* i un avís per als que pensin que, als 59 anys, l'edat ha amansit la fera.

Andreu Gomila

Harold Pinter

(Londres, 1930 – 2008)

Neix el 10 d'octubre de 1930 al barri londinenc de classe obrera de Hackney, en el si d'una família jueva. En esclatar la II Guerra Mundial és separat dels seus pares i evacuat a la zona campestre d'Anglaterra. El 1944 torna a Londres i cursa estudis a la Royal Academic of Dramatic Art durant dos semestres. En aquest període escriu els seus primers poemes i actua en diverses companyies sota el pseudònim David Baron.

Pinter inicia la seva extensa obra –va escriure un total de 29 peces al llarg de la seva carrera– el 1957, amb *The Room*, representada per primera vegada a la Universitat de Bristol pels estudiants. La peça pren com a escenari una habitació tancada i molt pocs personatges, com la majoria de les seves obres teatrals. Immediatament va publicar *The Birthday Party* (1957) una peça que no va ser ben acollida per la crítica i que va ser retirada de la cartellera una setmana després de la primera representació. Tot i aquestes reticències, l'èxit no va tardar a arribar-li, ja que el 1959 amb *The Caretaker* va aconseguir el primer reconeixement públic.

Durant la dècada de 1960, Pinter escriu una sèrie d'obres com *A Night Out* (1959), *Night School* (1960), *The Lover* (1962), *The Homecoming* (1964), *Landscape* (1967) i *Silence* (1968), que el van consagrar com a figura influent del teatre britànic per a tota una generació de dramaturgs. El seu estil s'ha etiquetat com a “teatre de l'absurd” –iniciat per Beckett, Ionesco i Genet– ja que parteix usualment d'una situació aparentment innocent, absurda i amenaçadora a causa d'una conducta peculiar d'algun personatge que resulta incomprendible per al públic, i en ocasions, per la resta dels personatges. A més, les obres de Pinter també es caracteritzen per partir de fantasies eròtiques i obsessions, gelos i odis, i per això també han estat qualificades com a “teatre de la inseguretats”. Anys més tard, l'autor escriu obres com *Betrayal* (1979), *One for the Road* (1984) o *Celebration* (1999), que ell mateix porta a escena al teatre The Almeida de Londres la primavera de l'any 2000.

Amb el pas del temps, Pinter s'implica més obertament en política i les seves obres més tardanes tendeixen a ser més curtes, de temes polítics, i hi utilitza al·legories de la repressió. L'obra de 1988 *Mountain Language*, per exemple, sorgeix a partir de l'experiència del dramaturg sobre la repressió turca i la supressió de l'idioma kurd.

A més d'autor dramàtic de teatre, Pinter escriu obres per televisió i ràdio i ha dirigit més de trenta produccions de teatre pròpies i d'altres autors, com Robert Shaw, James Joyce, David Mamet i Simon Gray. En el món del cinema ha estat guionista de pel·lícules com *The Servant* (1964) i *The Messenger* (1971) de Joseph Losey, *The Last Tycoon* (1976), d'Elia Kazan i *French Lieutenants Woman* (1981) de Karel Reisz. També és autor d'una única novel·la, *The Dwarfs*.

Amb els guions per al cinema aconsegueix diversos premis, com l'Ós de Plata del Festival de Cinema de Berlín (1963), el premi BAFTA (1965 i 1971), la Palma d'Or del Festival Internacional de Cinema de Cannes (1971) i el Premi de la Commonwealth (1981). També opta als Oscar per *French Lieutenants Woman* i *Betrayal*.

El premi més important de la seva carrera, el Nobel de Literatura, li és atorgat per l'acadèmia sueca l'any 2005 per ser "*Qui en les seves obres descobreix el precipici sota la irrellevància quotidiana i les forces que entren en confrontació a les habitacions tancades*".

Mor la nit de Nadal del 2008 a causa d'un càncer d'esòfag.

més informació:

<http://www.haroldpinter.org>

<http://www.abc.net.au/rn/arts/bwriting/stories/s671912.htm>

<http://www.faber.co.uk/author/harold-pinter/>

<http://www.recercat.net/bitstream/2072/4350/1/Treball+de+Recerca.pdf>

Bibliografia

- Pinter, Harold:** *Traïció*. Programes artístics del Teatre Lliure.
Altres llocs; La traïció; L'última copa. Edicions 62.
L'engany. Arola Editors S.L.
Un ligero malestar; La última copa. Teatro Español.
Essencial. Edicions 62.
Esquetxos i altres peces. Diputació de Barcelona
Veus varies. Edicions Proa.
Tornar a casa Arola Editors S.L.
L'amant. Edicions 62. 1995.
L'habitació; El muntaplats. Edicions 62, 1994.
El amante. Escuela nocturna. Sketches de revista. Losada.
La festa d'aniversari. El porter. Edicions Bromera.
La fiesta de cumpleaños. La habitación. Un leve dolor. El blanco y negro. El examen. Losada.
A festa de aniversario; Velloso tempos. Edicions Xerais de Galicia.
El montaplatos. El invernadero. Una noche de juerga. Losada.
Polvo eres. Luz de luna. Tiempo de fiesta. El lenguaje de la montaña. Hiru.
Els nans. Destino.
Els nans. Columna Edicions, 2006.
Los enanos. Ediciones Destino, 2008, 2006, 2005.
El cuidador. Los enanos. La colección. Losada.
Poemas. Visor Libros, 2007.
Death etc. Grove Weidenfeld.
Art, vérité et politique (conférence du Nobel). Éditions Gallimard.
Le scénario Proust. Éditions Gallimard.

Publicacions del Teatre Lliure- DDT09
Harold Pinter. Les Cahiers de la Comédie-Française n° 37
- Billington, Michael:** *The Life and Work of Harold Pinter*. Faber & Faber.
- Gale, Steven H.:** *The films of Harold Pinter*. State University of New York Press.
- Gussow, Mel:** *Conversations with Pinter*. Nick Hern Books.
- Lecercle, Ann:** *Le théâtre d'Harold Pinter: stratégies de l'indicible: regard, parole, image*. Editions Klincksieck.
- Smith, Ian:** *Pinter in the theatre*. Nick Hern Books.
- Publicacions del Teatre Lliure:** *DDT14. Tres mirades sobre el teatre britànic contemporani*.
Traïció. Programes artístics del TLL.

Lluís Pasqual

(Reus, 1951)

Llicenciat en Filosofia i Lletres, en l'especialitat de Filologia Catalana, per la Universitat Autònoma de Barcelona, i llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. Dirigeix el seu primer espectacle, *Roots*, d'Arnold Wesker, el 1968. És fundador del Teatre Lliure el 1976. Als 32 anys, el 1983, va ser nomenat director del Centro Dramático Nacional – Teatro María Guerrero de Madrid. El 1990 se'n va a París per dirigir durant sis anys l'Odéon - Théâtre de l'Europe. El 1995/96 va dirigir la Biennial de Teatre de Venècia. Entre el 1997 i el 1999, per encàrrec de l'Ajuntament de Barcelona, és comissari del Projecte Ciutat del Teatre. Del 1998 fins al 31 de desembre del 2000 va codirigir el Teatre Lliure. L'abril del 2004 entra a formar part del Teatro Arriaga de Bilbao com a assessor artístic, des d'on impulsa el Projecte BAT, un laboratori de formació, col·laboració pedagògica i promoció i creació d'espectacles contemporanis.

direccions escèniques

Camí de nit, espectacle inaugural del Teatre Lliure el 1976.

Leonci i Lena, de G. Büchner, Teatre Lliure 1977.

La vida del Rei Eduard II d'Anglaterra, de C. Marlowe, Teatre Lliure 1978.

Una altra Fedra, si us plau, de S. Espriu, Companyia Núria Espert 1978.

Les tres germanes, d'A. Txèkhov. Teatre Lliure 1979.

El balcó, de J. Genet. Premi Adrià Gual. Teatre Lliure 1980.

La hija del aire, de P. Calderón de la Barca. CDN 1981.

Medea, d'Eurípides. Companyia Núria Espert 1981.

Primera història d'Esther, de S. Espriu. Teatre Lliure 1982.

Duet per a Violet, de T. Kempinski (amb Rosa Maria Sardà) 1982.

La vida del Rey Eduardo II de Inglaterra, de C. Marlowe. CDN 1983.

Al vostre gust, de W. Shakespeare. Teatre Lliure 1983.

Luces de Bohemia, de R. del Valle-Inclán. Odéon-Théâtre de l'Europe 1984.

Un del últims vespres de Carnaval, de C. Goldoni. Teatre Lliure 1985.
Madre Coraje y sus hijos, de B. Brecht. Premi Long Play, CDN 1986.
El público, de F. García Lorca. Premi de la Crítica Europea, CDN 1986.
Lorenzaccio, *Lorenzaccio*, d'A. de Musset, Teatre Lliure 1987.
Comedia sin título, de F. García Lorca. CDN 1989.
Capvespre al jardí, de R. Gomis. Teatre Lliure 1990.
Los caminos de Federico, de F. García Lorca. Teatre Lliure 1992.
Tirano Banderas, de R. del Valle-Inclán. Odéon-Théâtre de l'Europe 1992.
Le chevalier d'Olmedo, de F.A. Lope de Vega. Odéon-Théâtre de l'Europe 1992.
Les estivants, de M. Gorki. Odéon-Théâtre de l'Europe 1993.
Roberto Zucco, de B-M. Koltès. Teatre Lliure 1993.
Le livre de Spencer, a partir de C. Marlowe i B. Brecht. Odéon-Théâtre de l'Europe 1995.
Roberto Zucco, de B-M. Koltès. Odéon-Théâtre de l'Europe 1995.
Haciendo Lorca. CDN 1996.
Cómo canta una ciudad de Noviembre a Noviembre. Teatre Lliure 1997-1999.
Tot esperant Godot, de S. Beckett. Teatre Lliure 1999.
Diumenge, de J. Brossa, dins *Cantonada Brossa*. Teatre Lliure 1999.
La nit de les tríbades, d'O. Enquist, reposició segons el muntatge de Fabià Puigserver del 1978. Teatre Lliure 1999.
L'hort del cirerers, d'A. Txèkhov. Teatre Lliure 2000.
La tempestad, de W. Shakespeare. Buenos Aires, Teatro San Sebastián 2000.
La casa de Bernarda Alba, de F. García Lorca. Compañía de danza Antonio Canales.
EDIPO XXI, d'Eurípides, Sòfocles, Èsquil i J. Genet. Festival Grec 2002.
Mariana Pineda, (dansa) de F. García Lorca, 2002.
La brisa de la vida, de David Hare, 2003.
Witt, de M. Edson, 2003.
Roberto Zucco, de B.M. Koltès. CDN 2005.
Hamlet i *La Tempestad*, de W. Shakespeare. Teatro Arriaga 2006.
Mòbil, de S. Belbel. Teatre Lliure 2007.
La famiglia dell'antiquario, de C. Goldoni. Teatro Stabile del Veneto. Teatre Romea. Grec 2007.
La casa de Bernarda Alba, de F. García Lorca. TNC 2009.
Donna Rosita Nubile, de F. García Lorca. Piccolo Teatro di Milano 2010.

direccions escèniques d'òpera

- Samson et Dalila*, de C. Saint-Saëns, 1981.
- Falstaff*, de G. Verdi. Teatro de la Zarzuela 1983.
- Don Carlo*, de G. Verdi. Teatro de la Zarzuela 1985.
- La Vera Storia*, de L. Berio. Meggi Musicale Fiorentino 1985.
- Falstaff*, de G. Verdi, La Monnaie 1987.
- Il Trittico*, de G. Puccini, 1987. (Bolonya 1993)
- Il turco in Italia*, de G. Rossini. Teatro de la Zarzuela 1989.
- L'Enlèvement au Sérail*, de W. A. Mozart. Théâtre de Chatélet Paris 1991.
- Falstaff*, de G. Verdi. Òpera d'Amsterdam 1994.
- La Traviata*, de G. Verdi. Festival de Salzburg 1995.
- Gianni Schicchi*, de G. Puccini. Teatro alla Scala. Milà 1996.
- Boris Godunov*, de M. Mússorgski. Òpera de Frankfurt 1996.
- Le Comte Ory*, d'E. Scribe i C-G. Delestre-Poirson. Rossini Opera Festival de Pesaro 2003.
- Peter Grimes*, de B. Britten. Gran Teatre del Liceu 2004.
- Gianni Schicchi*, de G. Puccini. Teatro alla Scala. Milà 2004.
- Tristan und Isolde*, de R. Wagner. San Carlo de Napoli 2004.
- Don Giovanni*, de W. A. Mozart. Teatro Real de Madrid 2004.
- Oda a Napoleón* d'A Schönberg i *Il prigionero* de Dalla Piccola. Opera Garnier Paris 2007.
- Les noces de Fígaro*, de W.A. Mozart. Gran Teatre del Liceu 2008.
- Manon Lescau*, de G. Puccini. Opera de Lyon 2009.

guardons

- Premi de la Crítica Serra d'Or, 1979.
- Premi Josep Maria de Sagarra de la Diputació de Barcelona, 1982.
- Premi Óscar Viva, Long Play, 1983.
- Premi de l'Espectador i de la Crítica, 1984.
- Premi Nacional de Teatre i Dansa, 1984.
- Chevalier des Arts et des Lettres , atorgat per la República Francesa, 1984.
- Premi de la Societat General d'Autors i Editors, 1985.
- Premi Ciutat de Barcelona, 1985.
- Premi Serra d'Or, 1986.

Premi de la Generalitat de Catalunya, 1988.

Premio Nacional de Teatro del Ministerio de Cultura, 1991.

Premio ADE, 1994.

Premi de la Cambra de Comerç de París, 1995.

Premi Honorífic de la CIFET del Ministeri de Cultura d'Egipte, 1995.

Chevalier dans l'Ordre des Arts et des Lettres (1991) i Chevalier de la Légion d'Honneur (1996), atorgats per la República Francesa.

Premio de la Comunidad de Madrid, 2002.

Premi Max al Millor Director Teatral 2009 per *La casa de Bernarda Alba*.

els intèrprets

Jordi Bosch

Aquest actor mataroní ha estat molt lligat al Teatre Lliure. De fet és allí on ha format part de la companyia del teatre i ha participat en nombrosos espectacles. D'aquesta estapa podem destacar *L'Hèroe*, de S. Rusiñol, dir. Fabià Puigserver (1983); *Al vostre gust*, de W. Shakespeare, dir. Lluís Pasqual; *La flauta màgica*, de W. A. Mozart, dir. Fabià Puigserver (1984); *Un dels últims vespres de Carnaval*, de C. Goldoni, dir. Lluís Pasqual (1985); *Fulgor i mort de Joaquín Murrieta*, de P. Neruda, dir. Fabià Puigserver (1986); *El 30 d'abril*, de Pere Quart, dir. Pere Planella (1987); *El muntaplats*, de H. Pinter, dir. Carme Portaceli (1987); *Lorenzaccio, Lorenzaccio*, d'A. de Musset, dir. Lluís Pasqual (1987); *La bona persona del Sezuan*, de B. Brecht, dir. Fabià Puigserver (1988); *Titànic 92*, de G-J. Graells, dir. Pere Planella (1988); *Les noces de Fígaro*, de Beaumarchais, dir. Fabià Puigserver (1989); *Els gegants de la muntanya*, de L. Pirandello, dir. Xicu Masó (1990), *Capvespre al jardí*, de R. Gomis, dir. Lluís Pasqual (1990); *Història d'un soldat* d'I. Stravinski, dir. Lluís Homar (1991); *Timó d'Atenes*, de W. Shakespeare, dir. Ariel G. Valdés (1991); *El parc*, de B. Strauss, dir. C. Portaceli (1992); *Roberto Zucco*, de B-M. Koltès, dir. Lluís Pasqual (1993); *El barret de cascavells* de L. Pirandello, dir. Lluís Homar (1994); *Arsènic i puntes de coixí*, d'A. Kesselring, dir. Anna Lizaran (1995); *Els bandits*, de F. Schiller, dir. Lluís Homar (1995); *Lear o el somni d'una actriu*, sobre textos de W. Shakespeare, dir. Ariel G. Valdés (1996); *El temps i l'habitació*, de B. Strauss, dir. Lluís Homar (1996); *Zoowie* de S. Pompermayer, dir. Lluís Homar (1997); *Cantonada Brossa*, de J. Brossa, dir. Rosa Maria Sardà, Josep Maria Mestres, Josep Montanyès i Lluís Pasqual (1999); *L'hort dels cirerers*, d'A. Txèkhov, dir. Lluís Pasqual (2000). També va ser protagonista de *L'adéu de Lucrecia Borja*, de F. Mira, dir. Carles Santos (2001), espectacle inaugural de la nova seu del Teatre Lliure a Montjuïc.

Durant aquests anys ha alternat també la seva activitat al Lliure amb la participació en espectacles del Centre Dramàtic de la Generalitat, com ara *El tango de Don Juan*, de J. Savary i Q. Monzó, dir. Jérôme Savary (1986); *El viatge*, de M. Vázquez Montalbán, dir. Ariel G. Valdés (1989); *Restauració*, d'E. Mendoza, dir. Ariel G. Valdés (1990); *El desengany*, de F. Fontanella, dir. Domènec Reixach (1992); *La guàrdia blanca*, de M. Bulgàkov, dir. Pawel Chomsky (1993), o *Morir, escrit i dirigit per Sergi Belbel* (1998).

A partir de l'any 2000 actua en obres com *Novecento. El pianista del Ocea* d'Alessandro Baricco, dir. Fernando Bernués (2001, Teatre Poliorama); *Dissabte, diumenge i dilluns* d'E. de Filippo, dir. Sergi Belbel (2002 TNC);

Greus qüestions, d'E. Mendoza, dir. Rosa Novell (2004, Sala Muntaner), *Fuenteovejuna*, de Lope de Vega, dir. Ramon Simó (2005, TNC); *Fi de partida*, de S. Beckett, dir. Rosa Novell (2005, Teatre Grec); *Adreça desconeguda*, de K. Kressmann Taylor, dir. F. Bernués (2006, Teatre Bartrina i Teatre Borràs). El 2007 va formar part del repartiment de *La nit just abans dels boscos* de B-M. Koltès, dir. Àlex Rigola (Teatre Lliure i Temporada Alta); *Play Strindberg*, de F. Dürrenmatt, dir. George Lavaudant (Teatro de La Abadía), i *Hay que purgar a Totó*, de G. Feydeau, dir. George Lavaudant (Teatro Español). El 2009 va participar a *Spamalot* d'Eric Idle i John Du Prez, dir. El Tricicle (Teatre Victòria i Teatro Lope de Vega).

La seva dilatada carrera també comprèn la participació en moltes sèries de televisió i pel·lícules. Gran part de la seva carrera televisiva s'ha desenvolupat a TV3, amb sèries com *Crònica negra*, *Qui?*, *L'avi Bernat*, *Quico el progre*, *Agència de viatges*, *La Loll*, *Estació d'enllaç*, *Pedralbes Centre*, *Nissaga de poder*, *La memòria dels Cargol*, *Nissaga*, *l'herència*, *Crims*, *Jet Lag*, *Majoria absoluta* i *La Via Augusta*. També ha participat en TV movies com ara *Junts* (dir. M. Ros) o *Majoria Absoluta* (dir. Joaquim Oristrell), en sèries per a TVE com ara *Abuela de verano*, *Con dos tacones*, o per a Antena 3TV com *El comisario*.

En cinema ha treballat amb directors com ara Agustí Villaronga (*El niño de la luna*), Francesc Bellmunt (*Monturio*), Ventura Pons (*El perquè de tot plegat*), Manuel Gómez Pereira (*Boca a boca*), David Trueba (*La buena vida*), Joaquim Oristrell (*De qué se ríen las mujeres*, *Va a ser que nadie es perfecto*, *Majoria absoluta* o *Nadie es perfecto*), Montxo Armendáriz (*Silencio roto*), Gerardo Vera (*Deseo*) o José Luis Cuerda (*La educación de las hadas*). També ha participat a la tv movie *Després de la pluja* dirigida per Agustí Villaronga (2006), *Barcelona, un mapa d'ombres* dirigida per Ventura Pons (2007); *Mil cretins* també de Ventura Pons (2010), *Tres metros sobre el cielo* de Fernando González Molina (2010) i *23F* de Chema de la Peña (2010).

Ha estat distingit amb premis com el de la Crítica Teatral de Barcelona per *Restauració* (temporada 90-91), el de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya al millor actor de repartiment per *Restauració* (90-91), el Premi Nacional de Teatre i el Premi de la Crítica Teatral de Barcelona per *El barret de cascavells* (1993-1994), i el Premi Butaca 1995 al millor actor de cinema pel seu paper a la pel·lícula *El perquè de tot plegat* de Ventura Pons. També va ser guardonat amb el Premi de la Crítica Teatral de Barcelona per la seva interpretació a *Cantonada Brossa* (98-99) i amb el Premi Butaca 2003 al millor actor protagonista de teatre per l'obra *Dissabte, diumenge i dilluns*.

Roger Coma

Llicenciat en interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona, complementa la seva formació amb classes d'esgrima, floret, espasa i daga amb Ricard Pous. Ha participat en diversos muntatges teatrals fet diferents papers protagonistes, com ara *El somriure de l'elefant*, dir. Pau Miró; *Apartament libre*, dir. Joséphine Libidose; *Les misèries del jo*, dir. Michèle Françoise; *Tot esperant Godot*, de S. Beckett, dir. Lluís Pasqual; *La cita*, de Ll. Cunillé; dir. Xavier Albertí; *La vida es sueño*, de Calderón de la Barca, dir. Calixto Bieito.

En cinema, ha participat en diverses pel·lícules de Ventura Pons, com ara, *Carícies*, *Anita no perd el tren*, *Morir (o no)* i *A la deriva*. També ha participat en *Para que no me olvides*, dir. Patrícia Ferreira; *Salvador*, de Manuel Hueriga; *El Greco*, de Iannis Smaragdis, i *Suspiros del corazón*, dirigida per Enrique Gabriel.

També cal destacar la seva participació en diferents sèries de televisió: va ser un dels protagonistes de la sèrie emesa per TV3, *Porca Misèria* (TV3), dirigida per Joel Joan; *Les veus del Pamano* (minisèrie per a TV3) dirigida per Lluís M. Güell, i *Laura*, també per a TV3. *El asesino del círculo* (Cuatro TV), dir. Pedro Costa; *Positius*, dir. Judith Colell; *Génesis. En la mente del asesino* i *7 Días Desnudo*, *Los protegidos* (Antena 3 TV), *Tarancón. El quinto mandamiento*, sota la direcció d'Antonio Hernández, *Los protegidos* per Antena 3 TV i *Ermessenda* per a TV3. Per acabar, destaquem també la seva vessant com a narrador amb la publicació *Si això és París* (Editorial Columna, 2009).

Eduard Farelo

Actor de cinema i televisió, treballa també en doblatge. En teatre a participat als espectacles *Les dones de Traquis*, de Sòfocles, dir. Pere Alberó; *T'estimo, ets perfecte... ja et canviaré!*, de Joe Pietro, dir. Esteve Ferrer; *Ronda de mort a Sinera*, de Salvador Espriu, dir. Ricard Salvat; *Glengarry Glen Ross*, de David Mamet, dir. Àlex Rigola; *Marie i Bruce*, de Wallace Shawn, dir. Carlota Subirós; *Les falses confidències*, de Marivaux, dir. Sergi Belbel, *Pels pèls*, de Paul Pörtner, dir. Abel Folch; *L'home, la bèstia i la virtut*, de Luigi Pirandello, dir. Pep Pla, i *Coral Romput*, de V. A. Estellés, dir. Joan Ollé. Últimament ha participat a *La febre* de Wallace Shawn, dir. Carlota Subirós (2009) i a *Marburg*, amb direcció de Rafel Duran al TNC (2010).

Ha participat a les sèries *Secrets de família*, *Nissaga de poder*, *Jet-Lag*, *Des del balcó*, *Psico-Express*, *El comisario*, *Majoria absoluta* i, més recentment, *Ventdelplà* i *¿Hay alguien ahí?* de Cuatro. També ha participat en Tv movies com ara *Extremis*, dir. Abel Folch (2008); *Adivina quién soy*, dir. Enrique Urbizu

(2006); *Mobbing*, dir. Sonia Sánchez (2006); *Des del balcó*, dir. Jesús Garay (2001); *El príncep de Viana*, dir. Silvia Quer (2001); *Cabell d'Àngel*, dir. Enrich Folch (2001); *Laia*, dir. Jordi Frades (1995).

A la gran pantalla se l'ha pogut veure en produccions com ara *No habrá paz sin malvados*, dir. E. Urbizu (2010); *Cruzando el límite*, dir. Xavi Giménez (2009); *Ingrid/myspace*, dir. Eduard Cortés (2008); *Eloise*, dir. Jesús Garay (2008); *Seigné*, dir. Marta Balletbò-Coll (2004); *Coses que passen*, dir. Enric Folch (1997); *Parella de tres*, dir. Antoni Verdaguer (1995); *Síes y noes*, dir. Enric Folch (1994); *Que t'hi jugues Mari Pili*, dir. Ventura Pons (1989).

Míriam Iscla

Comença la seva carrera professional l'any 1989 amb *Paraula de poeta*, un muntatge de Maria Mercè Marçal amb direcció de Jordi Mesalles. L'any següent, el 1990, forma part del repartiment de *Línia roja* de la companyia del Teatre de l'Ocàs amb direcció de T. Vilardell i M. Casamayor al Teatre Condal. També participa en *Teatre Natural d'Oklahoma* de Kafka amb direcció de Luis Miguel Climent a la Sala Beckett (1991); *El desengany* de F. Fontanella amb direcció de Domènec Reixac al Teatre Romea (1992); *Després ve la nit* amb creació i direcció de David Plana estrenat al Festival Temporada Alta i fent temporada a la Sala Beckett (2001-2002); *Les falses confidències* de Marivaux, amb direcció de Sergi Belbel al TNC (2005-2006); *Leonci i Lena* de G. Büchner, amb direcció de Pep Pla al Festival Grec de Barcelona-Sala Muntaner (2007-2008); *Com pot ser que t'estimi tant*, amb direcció de Javier Daulte (2007-2008); *15* amb codirecció de Sergi Belbel i T de Teatre (2006), i coautora de diversos textos; *Això no és vida*, dir. David Plana (2003-2004). És cofundadora de la companyia T de Teatre amb la que ha participat com a intèrpret en tots els espectacles, d'entre els quals destaquen *Criatures*, dir. David Plana (1998-2001); *Homes!*, dir. Sergi Belbel (1994-1997) o *Petit contes misògins*, de P. Highsmith, dir. Pere Sagristà (1991-1993). Últimament ha format part del repartiment d'*El casament d'en Terregada*, de Juli Vallmitjana, dir. Joan Castells (2009); *M de Mortal*, amb text i direcció de Carles Mallol (2010); *A mi no em diguis amor*, amb text i direcció de Marta Buchaca (2010) i *Lluny de Nuuk*, amb text i direcció de Pere Riera, tots ells al TNC.

També ha escrit *Vida de mare* i ha estat coordinadora de guions i guionista de les sis temporades de la sèrie televisiva *Jet Lag* (2001-2006) on feia també d'intèrpret, i guionista i intèrpret de la secció *Les tietes* del programa de Com Ràdio *Dies de ràdio*, conduït per Elisenda Roca.

En televisió ha participat en sèries de TV3 com ara *Sagrada Família*, *Laura*, *Efectes secundaris*, *Dones d'aigua*, i als concursos *El joc del segle* o *Tres pics i*

repicó. També ha format part del repartiment de *Los ladrones van a la oficina* d'Antena 3 TV, *El comisario* de Tele 5 o *Calle 13* de Canal Plus. En cinema ha participat a *La mala vida* de L. Titus.

Marta Marco

Llicenciada en interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona, va seguir cursos amb Jordi Mesalles i Berty Tovías. Ha estudiat dansa clàssica durant sis anys, solfeig, violoncel i periodisme.

L'any 92 va fer de figurant a *La filla del mar* d'Àngel Guimerà amb direcció de Sergi Belbel al Teatre Romea i ja no ha tornat a baixar dels escenaris. Ha participat en obres com ara *Els dos bessons venecians i Arlequí, criat de dos amos*, dos espectacles enmarcats a l'Operació Goldoni, dir. Toni Cafiero, duta a terme pel Mercat de les Flors l'any 1998 i amb els quals va fer gira per França i Itàlia; *La venganza de Don Mendo*, de P. Muñoz Seca, dir. El Tricicle (Teatre Arnau 1999); *Fashion feeling music*, dir. Josep Maria Mestres (Teatre Lliure 1999); lectura de poemes *Veus de dones* a l'Artenbrut Teatre 2000; *Cul sec* de François Rochambault; la lectura dramatitzada d'*Els tristos camps d'Asfòdels* de Patrick Kermann, dir. Pascal Henry; *23 centímetres*, de Carles Alberola i Roberto García, dir. Josep Maria Mestres (Teatre Poliorama 2000); *Terra baixa* d'Àngel Guimerà, dir. Ferran Madico (TNC 2001); *Unes polaroids explícites*, de Mark Ravenhill, dir. Josep Maria Mestres (Teatre Lliure, Grec 2001); *La filla del mar*, d'Àngel Guimerà, dir. Josep Maria Mestres (TNC 2002); *La Perritxola*, de Jacques Offenbach, dir. Joan Lluís Bozzo (Dagoll Dagom, Grec 2003); *Sis personatges en busca d'autor*, de L. Pirandello, dir. Joan Ollé (Teatre Lliure 2004); *Teatre sense animals*, de Jean-Michel Ribes, dir. Sergi Belbel (Teatre Romea 2004); *El censor*, d'Anthony Neilson, dir. Magüi Mira (Villarroel Teatre. 2004); *Un matrimoni de Boston*, de David Mamet, dir. Josep Maria Mestres (Teatre Lliure 2005 i 2006); *El malentès*, d'Albert Camus, dir. Joan Ollé (Teatre Lliure 2006); *Mòbil*, de Sergi Belbel, dir. Lluís Pasqual (Teatre Lliure 2007); *Carta d'una desconeguda*, de Stefan Zweig, dir. Fernando Bernués (Teatre Borrás 2007); *El cercle de guix caucasià*, de Bertolt Brecht, dir. Oriol Broggi (TNC 2008); *La casa de Bernarda Alba*, de F. G. Lorca, dir. Lluís Pasqual (TNC i Teatro Principal de Vitoria 2009); *Nó*, de Yukio Mishima, dir. Joan Ollé (Mercat de les Flors, Festival Grec); *Me llamo Rachel Corrie*, versió d'Alan Rickman i Katharine Viner, dir. Mikel Gómez de Segura (Cia. Traspasos).

En televisió ha treballat en nombroses programes i sèries, com *Vostè jutja* (TV3); *¿Para qué sirve un marido?* (TVE), dir. Rosa Vergés; *Nissaga: l'herència, Laura, Des del balcó, Psico-express, 16 dobles* i *Ventdelplà* (TVC); *90-60-90, diario de una adolescente* (Antena3 TV), o *Pelotas* (TVE). També ha

format part del repartiment de diverses TV-movies com ara *Coses que passen* i *Las hijas de Mohamed*, dir. Sílvia Munt, o *Xtremes* d'Abel Folch i *La duquesa de Alba* per a Tele5. En cinema, ha participat en pel·lícules com ara *Soldados de Salamina*, de David Trueba (2002); *Mala uva*, de Javier Domingo (2004); *El coronel Macià*, de Josep Maria Forn (2006); *Fuerte Apache*, de Jaume Mateu Adrover (2007); *Ciudadella*, dir. Juanjo Grafulla, i el curtmetratge *Somni*, dirigit per Francesc Prat.

Va rebre el Premi Actriu Revelació per *Amigos de Zorrilla*, el Premi de Teatre de Barcelona a la Millor Actriu 2001, i el Premi Butaca a la Millor Actriu de musical 2004.

Àngels Moll

Actriu de teatre i televisió d'una llarga trajectòria. En teatre ha participat entre molts altres espectacles, a *Història d'un mirall*, de Cecília A. Màntua (Companyia de Comèdies de Mario Cabré, 1965); *El cepillo de dientes*, de Jorge Díaz, dir. Sergi Schaaff (1970); *Una guerra en cada esquina*, de Luis Matilla, dir. Antoni Chic (1972); *Revolta de bruixes* de Josep Maria Benet i Jornet (1981). El 1983 va ser guardonada amb el Premi Margarida Xirgu.

Ha treballat notablement a la televisió, formant part del repartiment de nombroses sèries i dramàtics, com ara *Ventdelplà* (2009-2010); *El cor de la ciutat* (2000-2005); *L'un per l'altre* (2005); *16 dobles* (2003); *Darrere d'una mentida sempre hi ha una veritat* (2003); *Pets-and-pets.com* (2003); *Dalí, être Dieu* (2002); *Laberint d'ombres* (1998-2000); *Mujeres y hombres* (1995); *Havanera 1820* (1992); *13 x 13* (1987); *Recordar, peligro de muerte* (1986); *La voz humana* (1986); *L'ombra de l'escorpí* (1986); *Dúplex per llogar* (1986); *En escena: 100 anys de teatre català* (1985); *Quan la ràdio parlava de Franco* (1985); *Carme i David, cuina, menjador i llit* (1984); *Actors en primer pla* (1984); *Deliciosamente absurdos* (1983-1984); *La comedia* (1983); *Un encargo original* (1983); *Autors catalans d'avui* (1983); *Estudio 1* (1979-1983); *Vídua, però no gaire* (1982); *Setmana santa* (1981); *Gran teatre* (1980-1981); *Mare i fill, societat limitada* (1980); *Novel·la* (1979-1980); *Lletres catalanes* (1975-1979); *Novela* (1968-1978); *La saga dels Rius* (1976); *Teatro Club* (1976); *Original* (1975); *Ficciones* (1972-1974); *Sospecha* (1970-1971); *Hora once* (1969); *El conde de Monte Cristo* (1969); *El héroe* (1968); *Autores invitados* (1966-1967); *Máscaras* (1965).

Boris Ruiz

Actor d'una llarga trajectòria, que passa per haver treballat, entre d'altres, amb Dagoll Dagom, o El Gat de l'Hospitalet, i amb directors tan reconeguts com Adolfo Marsillach, Jorge Lavelli, Mario Gas, Núria Espert, Fabià Puigserver, Joan Lluís Bozzo, Ferran Madico, Manel Dueso, Àlex Rigola, Carme Portaceli, Alfred Luchetti, Jordi Godall, Alberto Bokos, Herman Bonnin, o Josep Montanyès entre d'altres. Darrerament ha treballat especialment amb la Companyia del Teatre Romea sota la direcció de Calixto Bieito a *Plataforma*, de M. Houellebecq (Festival Internacional d'Edimburg 2006); *Peer Gynt*, de Henrik Ibsen (Festival Internacional de Bergen 2006); *El rey Lear*, de W. Shakespeare (Fòrum Barcelona 2004 i Festival de Otoño de Madrid); *L'òpera de quatre rals*, de B. Brecht (Festival Grec'02), amb gira a MC'93 Bobigny (2003), *Le Maillon d'Estrasburg* (2004) i Festival del Ruhr a Recklinghausen; *Macbeth*, de W. Shakespeare (Teatre Romea 2002 i BITE Internacional Festival 2003), i *La vida es sueño*, de Calderón de la Barca (coproducció del Teatre Romea, la Compañía Nacional del Teatro Clásico, el Festival d'Edimburg i el Barbican Centre de Londres). També ha participat a *Celebració*, de H. Pinter, dir. Josep Galindo (2005); *Mestres antics / Maestros antiguos*, de Thomas Bernhard, dir. Xavier Albertí (2003), Premio de las Artes Escénicas 2005 de la Generalitat Valenciana al millor espectacle no valencià; *Orfeu als inferns*, de J. Offenbach, dir. Joan Anton Rechi, i *Woyzeck*, d'G. Büchner, dir. Àlex Rigola (2001), entre d'altres.

En cinema ha col·laborat en pel·lícules com *Atlas de geografía humana*, d'Azucena Rodríguez (adaptació de la novel·la d'Almudena Grandes, 2006). També ha intervingut, entre d'altres, a *Un día volveré*, de Francesc Betriu; *Un negre amb un saxo*, de Francesc Bellmunt; *Makinavaja*, de Carlos Suárez; *Adiós tiburón*, de Carlos Suárez; *Barrios altos*, de J. L. García Berlanga; *Razones sentimentales*, d'Antonio A. Farré; *La ciudad de los prodigios*, de Mario Camús; *Los sin nombre*, de Jaume Balagueró; *Temps afegit*, de Jesús Font; *Los ojos de Julia*, *El juego del ahorcado*, *Las dos vidas de Andrés Rabadá* o *Barcelona Über Halls*.

En televisió ha treballat en sèries i programes com *La granja*, *La Lloïl*, *Planeta imaginari*, *Makinavaja*, *Pobre noi*, *Crònica negra*, *Nissaga de poder*, *Sitges*, *Psico Express* o *Ventdelplà*.

Ha rebut el Premi de la Crítica Teatral de Barcelona 1999 i 2000 a la Millor Interpretació per *La Presa*, dir. Manel Dueso, i per *La vida es sueño*, dir. Calixto Bieito. Va rebre l'accèssit del Sitges Teatre Internacional pel monòleg *Agnès*,

dir. Santi Sans, i el Premi de l'Associació d'Actors al Millor Actor de Televisió, a més de ser tres vegades finalista als premis Max a Millor Actor de Repartiment

Pep Sais

Actor de teatre, televisió, cinema i doblatge amb una extensa carrera a les espatlles. Va trepitjar els escenaris per primera vegada l'any 1969 amb la companyia Teatro Universitario, on va representar *Dins un gruix de vellut* i *Un bagul groc per Nofre Taylor* d'Alexandre Ballester amb el N.G.T.U. dir. Frederic Roda Fàbregas; el 1974 va estrenar amb el grup U de Cuc *Supertot*, de Josep M. Benet i Jornet, com a protagonista. També va participar a *El gran Claus i el petit Claus* amb el mateix grup, i a *El somni de Bagdad*. Va debutar professionalment amb *Tirant lo Blanc*, en versió de M. Aurèlia Capmany, dir. J. A. Codina; el 1977 va intervenir a *Mar i cel*, d'Àngel Guimerà, dir. J. LL. Bozzo, i a *Rebombori 2*, de J. Teixidor. Ha participat a *No te n'oblidis mai*, de Mike Nichols, dir. Josep M. Loperena; *Grinyol i quimera d'una ciutadana neuròtica*, de Pep Albanell, dir. Pere Daussà; *Don Juan Tenorio*, dir. Ventura Pons (1978); *Hamlet*, de W. Shakespeare amb la Cia Enric Majó, dir. Pere Planella (1978); *Antígona*, de Sòfocles, amb el Grup d'Estudis Teatral d'Horta; *Un lloc entre els morts*, de M. Aurèlia Capmany, dir. J. Montanyès i J. M. de Sagarra, i *El mentider*, de Carlo Goldoni; *Travessa deserts*, de Carles Reig, dir. Santiago Sans (1979); *El criat de dos amos*, de C. Goldoni, amb el Col·lectiu Ignasi Iglesias (1980); *Xofer, al Palace*, dir. Adrià Gual (1982); *La desaparició de Wendy*, de J. M. Benet i Jornet, dir. Jaume Villanueva (1986); *El manuscrit d'Ali Beï*, de J. M. Benet i Jornet, dir. Josep Montanyès (1989); *Final d'estiu amb tempesta*, de la Cia de Teatre de Barcelona (1991-92); *El cartell del cosmos*, un monòleg de Landford Wilson, i *Beirut*, d'Alan Bowne, amb el Teatre Urbà de Barcelona, dir. Josep Costa (1993); *Recital de poemes M. Àngels Anglada* (1994); *Havies de ser tu*, de Renée Taylor i Joseph Bologna, dir. per Lurdes Barba; *Amor a mitges*, d'Alan Ayckbourn, dir. Jaume Villanueva; *Martes de Carnaval*, de R. M. del Valle-Inclán, i dir. Mario Gas (1995-96); *El dia dels morts*, de Narcís Comadira, dir. Xavier Albertí (1997); *Guys & Dolls*, de Frank Loesser, Jo Swerling i Abe Burrows, dir. Mario Gas (1998); *Galatea*, de Josep M. de Sagarra, dir. Ariel G. Valdés (1998); *Mesura per mesura*, de W. Shakespeare, dir. Calixto Bieito (1999); *Els gegants de la muntanya*, de L. Pirandello, dir. George Lavaudant (1999); *Hamlet*, de W. Shakespeare, dir. Lluís Homar (1999-2000); *Top Dogs*, d'Urs Widmer, dir. Mario Gas (2000-01); *Última batalla en el Pardo*, de Jose M. Rodríguez Méndez, dir. Enrique Belloch (2001-02); *Coriolà*, de W. Shakespeare, dir. George Lauvadant (2002); *El cafè de la Marina*, de Josep M. de Sagarra, dir. Rafel Duran (2003); *Eva Perón*, de Copi, dir. Jordi Prat i Coll (2004); *La eterna canción*, de P. Sorozábal i L. F. de

Sevilla, dir. Ignacio García (2004-2005); *Flor de Otoño*, de J. M. Rodríguez Méndez, dir. Ignacio García (2005); *Stalin*, de Marc Dugain, versió i direcció de Josep M. Flotats (2007-2008); *Mort de Dama*, de Llorenç Vilallonga, versió de Marc Rossic i Rafel Duran, dir. Rafel Duran (2009).

En televisió, ha participat en nombroses sèries i concursos, com ara *El doctor Caparròs*; *Amor meu*; *Les Guillermines del Rei Salomó*; *Crònica del Rei en Jaume*; *Carme i David, cuina, menjador i llit*; *Una parella al vostre gust*; *Recordar, peligro de muerte*; *Ahí te quiero ver*; *Vostè jutja*; *Les claus de vidre*; *La Granja*; *Avui per demà*; *Tot un senyor*; *L'avi Bernat*; *El joc del segle*; *La Llol*; *Makinavaja. la sèrie*; *Secrets de família*; *Ara va de riure*; *Dones d'aigua*; *La memòria dels Cargol*; *Homenots*; *El Comisario*; *Jet Lag*; *Hospital Central*; *L'un per l'altre*; *Divinos*; *Con dos tacones*; *Matrimonio con hijos*; *Ellas y el sexo débil*; *La Via Augusta*; *Ascensores*; *Cuestión de sexo*; *Lalola*; *Hermanos y detectives*, o *Águila Roja*. També ha format part del repartiment dels següents dramàtics: *La boda de los pequeños burgueses*, de B. Brecht; *Els vells*, d'Ignasi Iglesias; *El brunzir de les abelles*, de R. Sirera; *Fedra*, de Llorenç Villalonga; *A la zona*, d'E. O'Neill; *Cándida*, de G. Bernard Shaw; *Bala perduda*, de Lluís Elias; *El cafè de la Marina*, de Josep M. de Sagarra; *Las bostonianas*, de Henry James; *El papà de Romeo i Julieta*, de Joan Oliver; *Las salvajes en Puente San Gil*, de J. M. Martín Recuerda; *El company de viatge*, de Concha Alós; *El tragaluz*, d'A. Buero Vallejo; *El millor dependent del món*, i *Una història particular*, entre d'altres.

En cinema ha participat en nombrosos films, sota la direcció de Jordi Cadena, Lluís Comeron, Carlos Suarez, Toni Verdaguer, Mario Gas, Jordi Torrent, Laia Bada i Andrés Mainguyague, Jaime Falero, Marc Gil, Judith Colell, Josep M. Forn, Jaime Rosales, Pablo Gómez, José Pinheiro, Peter Sehr i Marie Noëlle, Xavier Manich, Paul Morrison, Fernando Colomo, Diana, Patxi Amezcua, Lluís M. Güell, Xavi Giménez, Óscar Aibar o Manuel Hueriga, entre d'altres.

Ha estat distingit com a Millor Actor al III Festival de Cine de Comedia de Tarazona y del Moncayo, a la secció de curts, per *El último negocio*, de Jaime Falero.

Clara Segura

Comença la seva tasca professional el 1996 al Centre Dramàtic de la Generalitat amb *La bona gent*, de Santiago Rusiñol, dirigida per Pep Cruz. Des d'aleshores ha participat en nombrosos espectacles, com ara *El amor de Don Perlimplín y Belisa en su jardín*, de F. G. Lorca, dir. Genoveva Pellicer; *Parracs*, de B. Brecht, dir. Joan Castells; *El pas*, de M. Azama, dir. Núria Inglada; *Petita mort*, escrit i dirigit per David Plana; *Un cop més una mica de música*, dir.

Daniel Anglès i Manu Guix; *El somni de Mozart*, dir. Àngel Llàcer, Daniel Anglès i Manu Guix; *Violació de límits*, de M. de Pedrolo, dir. Joan Castells; *Jordi Dandín*, de Molière, dir. Oriol Broggi; *Quédate con la copla*, dir. Àngel Llàcer; *Preversions*, de J. Prévert, dir. Joan Castells; *Set portes*, de B. Strauss, dir. Moisès Maicas; *El alcalde de Zalamea*, de Calderón de la Barca, dir. Sergi Belbel; *El somni d'una nit d'estiu*, de W. Shakespeare, dir. Àngel Llàcer; *La filla del mar*, d'À. Guimerà, dir. Josep M. Mestres; *Nena, maca, per favor, les postres!* de Pichot i Segura, Primer Premi del Certamen de Café-Teatro de Logroño; *Refugi*, de J. Goldberg, dir. Oriol Broggi; *Una història en quatre parts*, de Carol López; *Ets aquí? / ¿Estás ahí?*, de J. Daulte; *Amor fe esperança*, d'O. von Horváth, dir. Carlota Subirós; *La felicitat*, de J. Daulte; *Antígona*, de Sòfocles, dir. Oriol Broggi; *No et moguis*, de Bruno Oro, dir. B. Oro i C. Segura; *Intimita*, de G. Izcovich, dir. Javier Daulte; *Hamlet*, de W. Shakespeare, o *Electra*, de Sòfocles, dir. Oriol Broggi.

En televisió ha participat en sèries com ara *Porca Misèria*, *Amb Manel Fuentes*; *Vinagre*, *Veranda* i *Can Cuca*, totes elles per a TVE. També ha treballat a *Aida* o *Las manos del pianista*, dir. Sergio G. Sánchez o *Càmping*, dir. Lluís Arcarazo. Ha estat la presentadora de la Gala de la Primera Edició dels Premis Gaudí de l'Acadèmia de Cinema Català (2009).

A la gran pantalla ha treballat a *Excuses*, de Jordi Sànchez, Joel Joan, Pep Anton Gómez, dir. Joel Joan; *Mar adentro*, de Mateo Gil i Alejandro Amenábar, dir. Alejandro Amenábar; *Sin ti*, dir. Raimon Masllorens; *Cenizas del cielo*, de J. Antonio Quirós, dir. J. A. Quirós; *La doble vida de Andrés Rabadán*, de B. Ventura, *Movie*, de Paco Cabezas, dir. Javier Ruiz; *Los ojos de Julia*, de Guillem Morales i Oriol Paulo, dir. G. Morales, o *Tres metros sobre el cielo*, dir. Fernando González Molina.

TEMPORADA ALTA I EL CANAL

Temporada Alta com a motor de la creació escènica catalana

El festival **Temporada Alta** en estreta col·laboració amb **EL CANAL Centre d'Arts Escèniques Girona/Salt** produeix, coprodueix i col·labora en la producció de 25 espectacles. I els coprodueix tant amb teatres públics, (Teatre Nacional de Catalunya, Teatre Lliure) i festivals del país (Festival Grec de Barcelona, Mediterrània), com amb companyies i productors privats (Cia. Cor de teatre, Cia. La Family, Cia. Endurance, Cia. La Zaranda, Mal Pelo, Factoria Escènica Internacional, Cia. La lluna Nova, Societat Doctor Alonso, Albert Pla & Pascal Comelade entre altres), i sales com La Planeta o la Sala Beckett.

Tot això permetrà que s'estrenin al Festival obres dirigides per molts dels millors directors d'escena catalans "sèniors": **Carles Santos, Lluís Pasqual, Magda Puyo, Joan Ollé, Xicu Masó, Carme Portaceli, María Muñoz....**

EL CANAL Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona

EL CANAL Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona i el festival **Temporada Alta** són dues potes d'un mateix projecte i per això treballen conjuntament amb l'objectiu d'anar fent de Girona i de Salt un centre escènic ambiciós, que aprofundeix en les arrels de la nostra cultura. Per això recupera textos no teatrals catalans (**Joan Maragall: La llei d'amor**) i vol ajudar els creadors catalans a tirar endavant els seus projectes en millors condicions (**Concert tempestiu** i **Celebració**) posant un èmfasi especial en la creació contemporània (**Chicha Montenegro Gallery** i **Últim dia a la terra**). Alhora, a mig termini, EL CANAL té la voluntat d'ajudar a donar a conèixer la creació catalana fora del nostre país i de donar suport especialment a projectes que ajuntin artistes catalans amb d'altres de fora (**Tot** i **Lola la comedianta**).

El festival Temporada Alta, EL CANAL i els artistes gironins

El festival Temporada Alta i EL CANAL són un festival i un centre de producció nacionals i amb voluntat de jugar un important paper internacional i, per tant, la seva feina no és la de produir i programar espectacles exclusivament locals.

Però el Festival i el Centre tenen un fort arrelament local i volen ajudar també cada vegada més que tant els artistes que són de la zona, com els de fora que es vagin instal·lant a les nostres comarques, tinguin un paper important a les programacions. Al festival **Temporada Alta** 2010 la presència d'artistes, de

companyies i de sales gironines és la més elevada de tota la història del Festival. Dels 76 muntatges d'aquesta edició del festival, 19 espectacles tenen gironins i la majoria d'ells amb una presència important i d'aquests 19, 13 són, a més, coproduccions del Temporada Alta Festival de Tardor de Catalunya i d'EL CANAL Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona.

EL CANAL- ENTRE D'ARTS ESCÈNIQUES SALT/GIRONA

EL CANAL-Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona és un centre nacional de producció i de creació escènica que forma part de la xarxa de centres públics conjuntament amb el Teatre Nacional de Catalunya, el Teatre Lliure i els Centres d'Arts Escèniques de Reus i de Terrassa. L'Ajuntament de Salt, l'Ajuntament de Girona, la Diputació de Girona i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya són les institucions conveniades que han engegat el centre.

Des dels seus inicis, els **objectius** que persegueix el Centre són: produir i coproduir espectacles de primera línia des de l'àrea urbana de Girona però amb la voluntat que tinguin una exhibició posterior el més àmplia possible. Aquests espectacles són sobretot de teatre, i molt especialment de teatre de text; el Centre treballa conjuntament amb el Temporada Alta-Festival de Tardor de Catalunya, i aquesta col·laboració ha de servir als creadors del nostre país com a espai natural de trobada amb creadors estrangers i també com a trampolí per accedir a programacions de fora del nostre país; el Canal vol ser un lloc de treball també per a les noves generacions de creadors que van sorgint a Catalunya; el Centre vol col·laborar a difondre i a fer créixer l'autoria catalana; col·laborar a teixir conjuntament amb el TNC, el Teatre Lliure, el Mercat de les Flors, els Centres d'Arts Escèniques de Reus i de Terrassa, la nova xarxa de producció teatral pública de Catalunya; treballar conjuntament amb els teatres del Servei Metropolità de Teatres i Auditoris (Teatre Municipal de Girona, Teatre de Salt, Sala la Planeta i Auditori de Girona) tant per aconseguir una programació millor, com per aconseguir arribar a un públic més ampli.

EL CANAL Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona produeix cada temporada un mínim de quatre espectacles que es gestionen des del Centre i per cada es compta amb coproductors (Teatre Lliure, Teatro Español de Madrid, Festival Grec...), la qual cosa permet, a banda de poder fer propostes amb més mitjans, garantir la seva exhibició i gira posterior. També cada temporada els Centres de Creació de Reus, Terrassa i Salt/Girona presenten una coproducció conjunta.

EL CANAL va iniciar la seva activitat la tardor del 2007 amb l'estrena de *Coral Romput*, de Vicent Andrés Estellés, dirigit per Joan Ollé. La temporada 2007-2008 es varen presentar, a més de *Coral Romput*, *Blanco*, d'Octavio Paz, dirigit per Frederic Amat, *Brossalobrossotdebrossat*, de Carles Santos, i

Pinsans i Cadernerres, dirigit per Xavier Albertí, i la coproducció de tots els Centres de Creació *El silenci del mar*, de Jean Bruller, dirigit per Miquel Górriz. La Temporada 2008-2009 El Canal ha presentat *La marea*, de Mariano Pensotti, *Petó Públic*, dirigit per Rosa Maria Sardà, *Vides Privades*, dirigit per Jordi Prat, *Mort d'un viatjant*, dirigit per Mario Gas, *La revolució*, de Jordi Casanovas, *Traïció*, dirigit per Carles Alfaro i la coproducció de tots els centres de creació *La vida lluny dels poetes*, dirigida per Josep Pere Peyró.

En la temporada 2009-2010 El Canal ha presentat *El Quadern Gris* de Josep Pla, dirigit per Joan Ollé; *Al cel, un oratori per a Jacint Verdaguer* de Narcís Comadira, dirigit per Xavier Albertí; *El jardí dels cinc arbres* de Salvador Espriu, dirigit per Joan Ollé; *Alaska i altres deserts*; *Le sort du dedans* de Camille Decourtye i Blai Mateu Trias, *L'Odissea* d'Homer, dirigida per Antoni Calvo. *Dues dones que ballen* de Josep Maria Benet i Jornet, dirigida per Àlex Rigola, que estava prevista per aquesta temporada, ha estat ajornada, per motius de salut de l'actriu Anna Lizaran a la temporada 2010-2011.

La futura seu de EL CANAL-Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona, la Factoria Cultural de La Coma-Cros, està actualment en fase d'obres. A la Coma-Cros EL CANAL hi tindrà espais d'assaig, magatzems, oficines i un espai d'exhibició modulable. Actualment els espectacles del Centre s'estrenen als espais teatrals existents a Girona i Salt (Teatre Municipal, Teatre de Salt, Sala La Planeta...).

EL CANAL-Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona

